

PAPP-FÜR JÁNOS
egy búcsúzás margójára

1.

*és összecsomagolsz mindent,
ami eddig is kivétel nélkül a sajátod volt.
csak azt hagyod ott, ami neked nélkülözhető
a túléléshez, de a másik sem halhat bele.
az arányokat megtalálni és magad mögött hagyni,
talán ez a legnehezebb, s hogy mi legyen a búcsú-
mondat legutolsó szava. napokig gyakorlod
a tükör előtt, hogy hihető legyen az, ami eleve igaz.
mert ez lesz az a szó, mely évekig átrobog
az éjszakáidon, és tehervonatként áll álmaid vágányaira.
ez lesz az a szó, melyet az állomásfőnök az éjszaka
közepébe süvít, és minden felkészülés nélkül riadsz
verejtékes homlokkal ezerszer felülve az ágyban.*

2.

*egy végleges ablaknyitással kizárod a tavaszt,
és egyszer majd az összes séta minden kopogása lekopik
cipőd talpáról. zsebedben rongyos mozijegy, múlt századi
filmek vásznán kullogsz az utcasarkon támaszkodó
visszafordulás felé. szürkezakós ismeretlenek bámulnak
egy villogó neonreklámot, szemükben a mindenség fényeivel.
észre sem vesznek, mert te csak ülsz a háttérben,
mint egy leselejtezett filmes kellék tehetetlenül,
egy kiürült és kopott park csókpíros padján,
akár egy földre hullott alma, arcod ragyog az avarban.
valami mélyre fúródott gyökér, szerteágazik benned
a soha nem halkuló suttogás, és csak az arc állandósága,
csupán az marad meg ilyen makacsul a retinán.
és az arcot megmagyarázó becenevek, melyek
beazonosítanak az emlékek térhálóján,
s kijelölik azt a pontot, ami nélkül nem
lehetsz már soha az, aki voltál.*

3.

*megtart maga körül, és olyan leszel,
mint egy halott bolygó, amely csak az ellipszisben találja
meg önmaga értelmét. az állandóan csak ismétlődő és örvénylő útban,
ami mindig ugyanoda vezet vissza, ahol minden elkezdődött.
hetek óta nem havazott, felszáradtak a járdák. összegombolt
zakódban kimeréskedsz egy még meg nem történt tavaszba,
hónod alatt egy multiplex moziműsorával.*

egyszer ott

*és egyszer ott maradsz egyedül a házban
a sok szoba közt tévelyegsz a folyosón
annyira egyedül mint a gyertyák
az aranyszínű angyalok kezében
akik végigsírnak a karácsonyokat
minden tükörtől rettegsz mert tudod hogy mögöttük ott a fal
és egy újabb szoba megszámlálhatatlanul sokszor érintett
kilincseivel mindegyikbe kivétel nélkül
benyitsz de nem sikít senki nem csapják rád
az ajtót arcodon cserepesre szárad a várakozás
de kimenni semmiképpen a diófán csüng a hinta és attól félsz
ha beleülnél meglökné valaki
csak az ablakból figyelsz a függöny mögül
gondolatban milliószor visszaültél
átzuhantál a még megmaradt apaillaton
de inkább végleg bent maradsz
hisz utána mit kezdenél a szobákban lebegő emlékekkel
a folyosón ragadt lábnyomokkal
nem követhetnéd a megszokottat
nem várhatnál csodát az ajtónyitásoktól
hiába állnál az ablakba érkezőt kémelve
az utolsó előtti ajtót magadra zárod
az utolsót nyitva felejtetd annak a bizonyosnak
de nem veszed észre hogy közte maradsz
egy olyan ürességben ami még neked is megközelíthetetlen*

sehol

*a tükör előtt fésületlen arc,
két sarkig nyitott tekintet.
hová tűntek a csillogó ékszerek?
még mindig bízol az árnyékok
világában. az üveg mögé benézni
nem mersz vagy nem akarsz.
nincsenek színek sem alakok
amibe elbújhatnál és nem hinnél
a tükörnek hogy éppen annyi vagy
amit nem tudtál eddig magadról.*

végleges

*ülsz a napba nézve, elmerülsz
a délután maradékaiban. ennyi épp
elég is lenne. de nyomaszt az éjszaka
emléke, az álmok hordereje csak nő,
és szemeiden ólomnehezékek.
ha végleg felébrednél, csak a szék
dülöngélné alattad és a macskaköves
arcodon félárnyékba bújjik egy újabb
naplemente. vissza nincs, előre meg minek?*